

In memoriam Dick Mul.

Het is naar mijn herinnering, als student, zowel als docent, niet eerder voorgekomen, dat er iemand zo onverwacht uit onze kring van geschiedenis studerenden is weggerukt als Dick Mul. Des maandags op de fiets na een bezoek aan thuis gegrepen door een in de gladheid slippende auto, in het ziekenhuis opgenomen, en, naar we hopen zonder pijn en lijden, donderdagmiddags overleden.

Die middag op het college voor kandidaten hebben we nog onze gedachten gezamenlijk naar hem laten uitgaan, in de vurige wens, dat hij zijn levenskrachten nog zou mogen geven aan de kring der zijnen; dat is de kring van zijn ouderlijk gezin; dat is de nieuwe kring, die hij zelf, nu hij zo juist het leraarschap was begonnen, zou vormen met z'n a.s. vrouw; dat is ook onze kring.

In deze laatste had hij een poos een bijzondere rol op zich genomen: bij de keuze uit verschillende onderwerpen, was zijn voorkeur uitgegaan naar een nadere bepaling van de godsdienstige gezindte van een veel omstreden 17e eeuwse figuur. Met grote omzichtigheid heeft hij literatuur en bronnen getoetst, met voortvarendheid kon hij al spoedig verslag van zijn bevindingen uitbrengen. Hierdoor kon hij aan de volgende "verslaggevers" aanwijzingen geven, met kennis van zaken aan de groepsdiscussie deelnemen. Ons allen heeft het goed gedaan, hoe hij uit de kracht van zijn overtuiging kon vasthouden aan zijn standpunt, maar ook goed kon luisteren naar andermans mening.

Hoezeer hij verdiende beluisterd te worden, bleek wel, toen een verdediger van een stelling, behorend bij een Nijmeegs proefschrift, in onze kring zijn mening uiteenzette en tot een vergelijkbaar resultaat kwam.

Dat gaf ons allen voldoening, maar een teleurstelling moet het geweest zijn, dat nu tevens een stuk van het werk overbodig was geworden. Vondsten in een archief konden echter weer aanvulling geven. Daar hij deze materie kende, werden deze hem royaal afgestaan. Maar zijn oprechtheid, zijn gemeenschapszin verzetten zich tegen deze gang van zaken. "Ik zou pronken met andermans veren. Zonder het gevondene had mijn werk te weinig inhoud; maar nu is het gezamenlijk werk". Ondanks de protesten van de vinder der archiefstukken hield hij aan

zijn wens vast.

Is er een gemeenschap mogelijk zonder verloochening van het eigen "ik" ? Zeker zal er geen gemeenschap kunnen bestaan zonder normen. Dick Mul heeft er ons door zijn voorbeeld aan herinnerd.

Beslommeringen van de wereld zullen ons weer meevoeren, soms opslorpen; maar er is ook een wereld van gedachten, waarin Dick Mul zijn plaats houdt.

E.H. Waterbolk

De meest opvallende eigenschap van Dick Mul was zijn godsdienstigheid. De Bijbel was in alle opzichten zijn lijfboek en zijn taal was voor een groot deel die van de Bijbel. Wanneer op college werd geopperd dat een bepaalde tekst misschien in de Bijbel stond, wist Dick dadelijk boek, hoofdstuk en vers te noemen. Ook in zijn historische studie liet hij zich inspireren door zijn geloof. Voor het werkcollege van prof. Kossmann hield hij een referaat over de schoolstrijd. Voor het college van prof. Waterbolk koos hij de godsdienstige opvattingen van Van Aitzema als zijn deel in de studie. Hij nam als onderwerp voor zijn doktoraalskriptie protesten van predikanten tegen de slavenhandel, omdat het zijn overtuiging was dat zij zulks op grond van de Bijbel zouden moeten veroordelen.

Mijn persoonlijke waardering voor zijn persoon was gegrond op zijn ernst, zijn eerlijkheid en zijn recht-door-zee-gaan. Zijn zeer vaste gereformeerde geloof stond hem niet in de weg om naar anderen te luisteren en een anders denkbeelden te respekteren. Hij maakte zich alleen boos, als iemand vloekte of naar zijn idee niet recht door zee was.

H. Vrieling